

TRIVIUM EGYESÜLET
5/N SZÖVEG

Pár óra múlva jelentkeztek.

Három apró pontként a térpásztázó monitoron.

Első gondolatom a menekülés volt. De én hívtam őket. Igaz, naivan azt gondoltam, először felhívnak, és megbeszélünk egy találkát. Nem kedveltem a lerohanós randikat.

Itt az űrben, a nagy semmi közepén nem volt esélyem. Akár egy rakétával is elintézhettek. Igaz, akkor a kristály is megsemmisül.

Megszólalt a mobilom. Mégsem halt ki még az udvariasság, legalább bejelentkeznek.

– Helló, Mimóza! – hallottam fedőnevemet. – Nálad van a tulajdonunk.

Nem az volt, akivel először beszéltem.

– Csináltakok magatoknak egy csomó plusszmunkát. Már elsőre simán elintézhettük volna, ha nem bérgyilokot küldtök rám. – Próbáltam menteni magamat.

– Beszélte?

– Azt is tőlük tudtam meg, kik vagytok!

– Éppen ezért.

– Pontosan!

A túloldalról nevetés hallatszott.

– Komppal megyek át – mondta a férfi, és megszakította a vonalat.

Nagyot fújtam. Talán szerencsém lesz. Az mindenesetre jó hír, hogy egyedül jön.

A monitoron láttam, hogy a három hajó adott távolságban vesztegel, és egy aprócska komp indult csak felém.

Amíg elért, felvérteztem magam. Gyorsan sminkeltem, átöltöztem, parókát vettem. Aztán a hajó összes titokhelyére fegyvereket rejtettem. Kihasználva a két számmal nagyobb melltartó lehetőségeit, a dekoltázsomba is becsúsztattam egy aprócska sugárfegyvert. Nem lesz könnyű előrántani, de magabiztosságot kölcsönzött.

A komp a zsilipre cuppant, aztán nyílt az ajtó. Egy pillanatra kiestem a szerepemből, és leesett állal bámultam a belépőt. Álmaid férfit láttam megtestesülni!

A férfi minden békétlen szándéktól távol tartott kezekkel lépett a fedélzetre. Egy heves légvétellel visszavitorláztam a valóságba. Átnyújtottam a kezem ügyébe helyezett kristályt.

– Ellenőriznem kell, hogy nincs-e másolatod – rázta fejét az álomherceg.

Szótlatlanul bólintottam, és arabosan előreengedtem. Betértünk a komputeremet őrző, apró helyiségbe. A férfi azonnal a géphez ült, és dobolni kezdett a fantombillentyűzeten.

– Az előbb nem tűntél ilyen szótlannak – próbált szóra bírni.

Tudatom hirtelen felderült. Ha a fickó ellenőrzi az adataimat, ezt csak az okból teheti, mert életben hagy.

– Csak azt szeretném, hogy minél előbb távozzatok az életemből – válaszoltam gondolataimmal ellentétben.

Mert akárhogy néztem, a fickó pontosan megfelelt az általam elképzelt fehérlovas hercegnek. Álomi alakjával átélt heves történetek miatt inkább marasztaltam volna, hogy kiderítsem, mindaz a valóságban is igaz.

Eddig sosem hasonlítgattam a férfiakat az álombéli pasashoz, ő túl tökéletes volt, még csak megközelíteni sem tudták. Ha így választok partnert, még szűz lennék. Beleborzongtam, mit hagytam volna ki.

A látóidegeimen felfogott kép azonban közvetlenül az agyamba vándorolt, és akaratlanul is megtörtént az összehasonlítás. Persze, ezek csak külsőségek voltak. Nem tudhattam, hogy a gépemben kutakodó fickó nem perverz-e, vagy pszichopata. Mindkettő valószínű, hiszen egy terrorszervezetnek dolgozik!

Aggálytündér azonnal megjelent a fejem fölött, és ordítva hívta fel magára a figyelmet. Alakja egyre nőtt, midőn érveit sorolta: a fickó gyilkos, ártatlanokat robbantgat, gyerekeket küld a halálba. Fantáziaképek sora robbantotta darabokra az üvöltő tündért.

– Ez meg mi? – térített magamhoz a férfi ideges hangja.

Mielőtt felelhettem volna, a férfi a fülében lévő mikrofonhoz kapott. A következő pillanatban felugrott, a falnak nyomott, és egy lézerkést szegezett a nyakamnak.

– Értesítetted a hadsereget!

A hozzám simuló test sokkja elnyomta a lézerkés okozta félelmemet.

– Nem terveztem öngyilkosságot! – kiáltottam, és egyszerűen ellöktem a kezét a nyakamtól.

Hátralépett, és figyelmesen nézegetett. Kihúztam magam, és farkasszemet néztem vele. Nyilván valamit mondhattak neki a fülbebugyón keresztül, mert egy „Rendben” után, hozzám szólt.

– Hol a vezérlő?

Ekkor már én is kapcsoltam, és intettem, hogy kövessen. Gyorsan a pult elé ültem, és nekiindultam volna, de a hajócsősz jobban figyelt, mint én, és lecícegett.

– Le kell választanom a kompot! – fordultam a férfi felé.

Ő csak bólintott. A komp ellebegett a semmibe, a hajtóművek bekapcsoltak, és a hajó kilőtt.

Csak ekkor néztem a pásztázómonitorra. Újabb pont jelent meg rajta, de az adatok szerint a hajó akkora, mint a másik három egyszerre. Nyilván fegyverileg is hasonló a helyzet.

A vrekken hajók szétrebbentek, menekültek, amerre láttak. A monitor által zöld vonalakként közvetített tricomsugarak irányvektorai alapján megértettem őket.

De a hadsereget kivételesen nem ők érdekelték. Abbahagyták a lödözést, és utánunk eredtek. Gyorsabb tempóra ösztökéltem az öszvért, de a másik hajótól mért távolságunk egyre csökkent.

– Nem megy gyorsabban?

Lekicsinyülő pillantást vetettem a holtideg ipsére.

– Nyugi! Nem hajt a tatár!

– Az nem – csóválta a fejét.

Nyugodtan megnyomkodtam néhány gombot, megnéztem a kijelzőt, és gyorsítottam. Az álompasas tovatűnt gondolataimból, agyam újra megszokott módon működött. Hasonló esetekre volt néhány menekülési útitervem. Rádadásul mindig vigyáztam, hogy sose tegyem ugyanúgy. Üres óráimat a menedékmegközelítés tervezésével töltöttem. Nem szerettem a meglepetéseket, ezért az űr számtalan pontját memorizáltam vagy gépbe vezettem.

Innen tudtam, hogy a közelben van az Arento-köd, ahol az én kis hajómmal könnyedén meghúzhatjuk magunkat, a hatalmas katonai objektum azonban meg sem tudja közelíteni.

Figyelemelterelésként bevettem néhány jól működő manővert. Így, amikor megjelent előttünk a köd, véletlennek tűnhetett. Lassítottam, mintha bizonytalan lennék. A hadihajó akkurátusan követett. Közel engedtem, már azt hitte, becserkészte a vadat. Ekkor gyorsítottam, és belemélyedtünk az Arento-ködbe.

Lassítottam, de még néhány kilométert megtettem befelé, csak azután állítottam le a hajtóművet. Hátradőltem, mint, aki jól végezte dolgát. Kicsatoltam a hevedert, és nagyot nyújtóztam.

– És most? – kérdezte öngyilkos manőverektől megfélemlített útitársam.

– Várunk.

– Meddig? – esett kétségbe.

– Amíg az áramlat kisodor a ködből.

– Várni fognak ránk!

– A kód áramlatai kiszámíthatatlanok és modellezhetetlenek. Ergo nem tudják, hol bukkanunk ki.

- A térfigyelő rendszer követi a hajót – vetette ellen.
- Nem tudnak megkülönböztetni minket a törmeléktől.
- Milyen törmeléktől? – gyanakodott a fickó.
- Ettől – mutattam az oldalablak felé.

A fickó odakapta a fejét, aztán úgy nézett vissza rám, mintha meghibbantam volna.

- Ezek aszteroidák – mondta fenyegetően halkán és nyugodtan.
- És? – vontam fel a szemöldököm.

A férfi, aki álomban minden nehézséget legyőzött, és szembeszállt még a Sátánnal is, kétségbeesetten temette arcát a tenyerébe. Na, ő sem tökéletes! – vontam le a következtetést.

Ekkor oldalt rebbent a hajó. Az álomherceg felkapta a fejét.

- Lazíts egy kicsit! Az elektromos áramlatok miatt a testek taszítják egymást. Egyik sem ütközik nekünk, csak arrébb lendít – nyugtattam. – Tudod, elég félénk terroristának tűnsz.
- Hány terroristát ismertél eddig? – húzta fel a szemöldökét.

Utánaszámoltam. Gyorsan végeztem.

- Egyet sem.
- Akkor hogy ítélsz meg?
- Nézem a hírcsatornákat – vontam vállat.

A férfi ajakbiggyesztve nézett rám.

- Amíg vesztegelünk, folytatnám a munkát – szabadította ki magát a hevederből.
- Jóváhagyást vársz?

Elvigyorodott. Már teljesen nyugodtnak látszott.

Úgy félórát bámultam a vezérlőpultot és a monitorokat, de semmit sem láttam belőlük. A szomszédban kutakodó pasas uralta gondolataimat. Nem volt olyan tökéletes, mint az álomkép, de éppen ez tette emberivé, valódivá. Kézzelfoghatósága pedig még vonzóbbá is tette a fantáziaképnél.

- Néha azért rakhatnál egy kis rendet a tárolódon – zavart fel gondolataimból.
- Nem csak félénk, rendmániás is vagy?
- Talán nem felelek meg a médiatörténetek szereplőinek? – huppant a székbe.
- A lényegen nem változtat – vontam vállat.
- Egy erkölcsös tolvaj! – vigyorgott rám.
- Vallásos gyilkos! – vágtam vissza.
- Felhívom a figyelmed, hogy a Mindenható nem tesz különbséget. Mindketten a Pokolban végezzük.

- Azért én néhány emelettel feletted leszek, ahol nincs olyan meleg.
- Én szeretem a meleget – vonta meg a vállát, aztán gyorsan megkapaszkodott, hogy le ne repüljön a székről.

Én is ragaszkodtam a székemhez, a heves oldalmozdulat azonban kimozdította helyéről a dekoltázsomba rejtett fegyvert. Ettől meglehetősen kényelmetlenné vált a helyzetem.

Névtelen partnerem a kilátszó fegyvercső felé biccentett.

- Még te tartasz erkölcsi prédikációt!
- Önvédelmi céllal rejtettem el. – Fortyantam fel, és ki akartam rántani a lelepleződött titokfegyvert.

Az azonban elakadt, és hiába rángattam, nem engedett.

- A helyében én is maradni akarnék. Segítsek? – Nézett vigyorogva matató ujjaim után a férfi.
- Megoldom! – mondtam dühödten, és derékig lerántva a zipzárt, kiszabadítottam a ragaszkodót.

Aztán a kibicelő álompasi homlokának szegeztem a fegyvert, és felhúztam a zipzárt.

– Most, hogy láttam a köldököd, lelősz? – vigyorgott szembe a csóvel.

Amilyen paprikás hangulatban voltam, majdnem megtettem. Láttam lelohadni a vigyort a képéről, miközben kibiztosítottam a fegyvert, és ellenőriztem a töltöttséget. Amikor felnéztem, egy jéghideg szempárral találkozott a pillantásom. Eltökéltéssel teli, szemernyi félelem nélküli tekintettel. Na, így már más! Ez a szigorú arckifejezés jobban illett egy terroristához.

Szemmel követhetetlen mozdulattal kapta ki kezemből a fegyvert. Aztán felállt, és fölém hajolt. Nekiszorultam a szék támlájának.

– Tanulj valamit egy gyilkostól! Pisztolyt távoli célpontra használj! – sziszegte az arcmba.

Megkönnyebbültem, amikor felegyenesedett, és a gépszobába sietett. Szívverésem még percekig nem csillapodott. Követtem már el hülyeséget, de ekkorát még soha. Szembeszállni egy gyilkossal! Mégis mit gondoltam?! Azonnal tudtam a választ: azonosítottam az álompasival. Aggálytündér győzelmi táncot járt a fejem fölött.

Más dolgom nem lévén a pultra könyökölve néztem ki a fejemből. Bele sem akartam gondolni, mi jöhet még.

– Lehiggadtál? – kérdezte a visszatért mellém támaszkodva.

– És te? – vágtam vissza, aztán már haraptam is le a nyelvem.

– Mutatnék valamit – mosolyodott el a férfi.

A géphez kísért. A tárolóban észrevéve a kristályt, kihátráltam volna, de éppen mögöttem állt.

– Túl becses az életem – motyogtam.

– Szerepelsz a hadsereg halállistáján. Nem akarod tudni, miért? – vont a szemöldökét.

– Ti is bérgyilkot küldtetek rám.

– Már végezhettem volna veled.

– Nyilván akkor teszed, ha kijutottunk a ködből.

– Nem tűnsz könnyű prédának – mutatott az elkobzott titokfegyverre és a mellette lévő két másikra.

Nagyot nyeltem, és készségesen leültem. A monitoron egy általam ismeretlen szoftver vágta ketté a képfelületet. A baloldaliban értelmetlen szöveg futott, a kijelöléscsík veszettül ugrált összevissza, míg a jobb oldalon a kikódolt változat látszott. Csak néhány sort, mondatot sikerült elolvasnom a gyorsan pergő szövegből, de már attól is elsápadtam.

Kísérleti robbantásokról, fegyverkísérletekről szólt a szöveg. Sok mindent gondoltam a Vrekken Csoportról, ez azonban felforgatta a gyomrom. A jelentés szerint nem a halálrasújtás volt a cél, hanem az életben maradtak váltak kísérleti nyúllá. Megfigyelők részletes beszámolót adtak a túlélők orvosi anyagáról, lassú és fájdalmas haldoklásuk minden egyes percéről.

– Elég volt! – ugrottam fel.

– Csak még ezt nézd meg! – nyomott vissza az elfajzott.

A szöveg teljesen kikódolt, a fickó a szövegben keresgélt, és ki-kijelölt részeket. A levegő a tudómba szorult, de moccanni sem mertem. Nem azokra vettem az átkot, akik megérdemelték.

A jelentés szerint ugyan a Csoport vetette be az illegális robbanóanyagot, de felhasználták őket. Méghozzá nem más, mint a hadsereg.

A hozzám hasonlók jól tudták, hogy a Galaktikus Hadsereg nem szívbajos. Ha érdekei – és pénzügyei – úgy kívánják, nem jobbak a terroristáknál. De a közönséges állampolgárok csak azt tudták, amit a média a szájukba rágott. Most pedig éppen arra készültek, hogy a frissiben kipattant kísérletezési hírt a Csoportra fogják.

Sokan úgy gondolnák: mit számít. De a Csoport berágott. A Vrekken Csoport nem angyalok gyülekezete, a tagok a legsúlyosabb büntetésnél is többet érdemelnének. A

gyilkosság elítélendő, akár ártatlan áldozatról, akár sötétszívűről van szó. De még a Csoport is megvetette az embereken kísérletezőket.

Furcsa a bűnözők értékrendje, nem kell bennük logikát keresni. A gyilkos megveti a sorozatöldöklőt, vagy az erőszaktevőt, a saját tettét viszont rendjénvalónak tartja. A tolvaj elítéli a fegyveres rablót, pedig csak egyetlen fegyver a különbség, amelyet legtöbbször csak megfélemlítésként használnak. Egyetlen dologban nem különbözünk a közönséges polgároktól: mindig saját szemszögünkből ítéljük meg önmagunkat és másokat.

A Vrekken Csoport bosszút esküdött. És most az egyszer nem öldökléssel oldotta meg a helyzetet. Bizonyítékokkal alátámasztva igazolta bűntelenségét. A hadsereg természetesen ezt meg akarta akadályozni, de hátraszorultak. A meccs mérlege jelenleg a terroristák javára fordult. De még közel sincs vége.

A Csoport most nagy fába vágta a fejszét. Hiába a bizonyíték, a Galaktikus Hadseregnek akkora a hatalma, hogy csak kevesen fognak nyilvánosan is szembefordulni velük. És minden marad a régiben.